

[Henry Christensen.]

budgetteringen. Det var et synspunkt, som blev rejst bl. a. fra mit partis side under åbningsdebatten; jeg går ud fra, at man vil vende tilbage til det og drøfte det mere indgående under finanslovdebatten i den kommende uge, og derfor skal jeg ikke sige så forfærdelig meget om det ved denne lejlighed ud over at understrege, at det efter vor opfattelse må være væsentligt, at man når til klarhed over, at man vil noget på disse områder, således at vi på forhånd sikrer folketingets mulighed for indflydelse i tide, så de offentlige budgetter langt bedre kan afstemmes med den almindelige økonomiske udvikling i samfundet, og således at vi kan begrænse den inflatoriske kilde, der klart udgår herfra.

Noget tilsvarende gælder de indkomstpolitiske overvejelser, der var så stærkt fremme under åbningsdebatten, de indkomstpolitiske synspunkter, hvis formål netop var at søge den inflatoriske udvikling begrænset. Vil regeringen være med hertil? Skal det være således, at vi lader de områder, hvorfra vi temmelig klart kan se der rinder en inflation, få lov til at fortsætte som hidtil med det resultat, at man stilles over for en socialdemokratisk politisk tankegang gående ud på, at så skal det fortsat være den forøgede beskatning, der skal være det eneste afdæmpende eller helbredende middel? Man må dog gå til årsagerne. Hver inflationsdyrtidsportion udvider vel nu den samlede efterspørgsel med omkring 1.500 mill. kr. Tænk om regeringen i det kommende år sammen med folketinget ville bruge sine kræfter på blot at halvere inflationen her i landet, så var alt det, vi beskæftiger os med i øjeblikket, unødvendigt. Er det dog ikke en betragtning, der må tælle stærkt for alle ansvarlige politikere? Er det da ikke noget, vi må kunne råbe regeringen op til et medarbejderskab om, i stedet for at vi skal blive stående så længe, uden at der kan ske noget?

Da vi videre drøftede forårets økonomiske problemstilling, var det nok klart, at der var en vis udbredt fælles vilje til at erkende, at det, som også i høj grad motiverede de forskellige økonomiske indgreb, var fortsættelsen af den nu mangeårige restriktionspolitik på husleje- og byggeområdet,

og at det derfor ud fra mange hensyn var overordentlig vigtigt, om vi kunne nå så langt frem, at vi her kunne vikle os ud af alt det, der er blevet tilbage fra krigstiden på dette område. Det har betydning i mange henseender, det har naturligvis især betydning for boligsituationen her i Danmark, men det har også i høj grad betydning for hele den økonomiske politik, fordi der også ud fra denne restriktionsmisere udgår kræfter, der virker stærkt ind på det økonomiske forløb. Vi nåede jo et lille skridt i foråret, og vi nåede det væsentlige i foråret: at ville sætte alle kræfter ind på at søge fremsat et forslag inden 1. januar 1966, hvis sigte ganske klart var at tilvejebringe grundlaget for en normalisering på dette område — det var det helt centrale punkt. Det vil jeg gerne minde om ved denne lejlighed. Jeg vil gerne minde om det, fordi det efter min mening også er et af de momenter, der må høre med i den samlede afklaring af de problemer, vi her er stillet over for. Jeg har desværre det indtryk, at det i øjeblikket går, skal vi sige meget stilfærdigt med regeringen på dette punkt, og at man fra socialdemokratiets side måske er knap så ivrig efter at søge denne aftale realiseret, sådan som den var forudsat. Jeg kan da godt se, at der er store vanskeligheder — det vil der være for alle, der står med ansvaret — men jeg tror for det første ikke, at disse vanskeligheder bliver mindre ved, at man skyder dem længere ud. Jeg tror for det andet, at hvis man ikke søger denne aftale realiseret inden for dens rammer, vil resultatet meget let blive, at vi igen skubber løsningen af husleje- og boligproblemerne meget langt ud; så kommer vi meget hurtigt ind i de perioder op til overenskomstforhandlinger m. v., hvor det er meget vanskeligt at gennemføre løsninger på disse punkter, og så har vi igen skubbet problemet ud til efter næste valg.

Det kan folketinget efter min opfattelse ikke være bekendt. Det kan regeringen efter min opfattelse heller ikke være bekendt. Jeg kan da, som jeg sagde før, godt se vanskelighederne derved. Jeg opfordrer alligevel til at have det fornødne mod og den fornødne vilje til virkelig at smøge ærmerne op, gøre arbejdet og søge resultatet tilvejebragt. Der var engang en tidligere stats-